

NEUROLOGIA GILLETTE

(ab aegroto visa)

«Clinica aegrotos curat. Communitas curae homines sustinet.»

I. Morbus Neurologicus

Omnes cor amittere timebant.

Per saecula cor habitum est centrum vitae, sedes affectuum, virium et fortitudinis.
Cum cor consisteret, omnia finiebantur.

Deinde genus humanum paulatim intellegere coepit aliud esse quod regeret.

Tacitum.

Invisibile.

Absolutum.

Cerebrum.

Satis erat familias, amicos, notos, generationum successionem morborumque
adventum observare ut simplex veritas intellegeretur: cerebrum omnia regit.

Omnis motus.

Omne verbum.

Omnis memoria.

Omnis spes.

Cum cerebrum afficitur, non una tantum corporis pars patitur. Totum systema
humanum patitur.

Diu responsum fuit timor.

Homines morbis neurologicis affecti segregabantur, occultabantur, saepe parum intellegebantur et etiam minus adiuvantur. Familiae ingens onus solae sustinebant. Scientia medica angusta erat, et instituta propria fere nulla erant.

Pugna ad cladem destinata videbatur.

Tum venit tempus intellegendi.

Genus humanum intellexit se non singulis casibus obversari, sed uni ex magnis certaminibus suae ipsius exsistentiae.

Morbus Parkinson.

Morbus Alzheimer.

Morbi degenerativi.

Laesiones neurologicae.

Traumata.

Morbi rari.

Conditiones congenitae.

Nomina diversa eiusdem rei: fragilitas illius organi quod omnia vitae nostrae munera regit.

Ex eo tempore neurologia desiit esse tantum disciplina medica.

Facta est officium commune.

Morbus neurologicus ad ianuam non pulsatur.

In vitam hominum intrat et leges ludi mutat.

II. Cur?

Ut explicetur quid sit cum morbo neurologico vivere:

corpus quod non respondet;

fines;

necessitas ab aliis pendendi;

amissa sui ipsius potestas;

nova definitio eius quod normale est.

Non morbus.

Vita circa morbum. Vita circa alios.

Qui onus fert fere numquam est aegrotus. Aegrotus saepe pugnat nec campum proelii plane intellegit. Qui autem prope manet tempus formam mutare videt, discens unumquemque diem partum pluris esse quam magna promissa.

Morbus iter mutare potest. Pretium personae delere non potest.

Amor eius pars essentialis est, ultra quamlibet meram victoriam — et nemo umquam sciet quid sibi eventurum sit.

Ibi et ego fui: perturbatio bipolaris, gradus incerti, quae ad extremum nihil aliud esse apparuit quam pervigilantia puerilis a matre mea orta, quae, vetus proverbium secuta «verbera et frictilia pulchros pueros faciunt», me alapis replevit et in cerebro meo aequatorem soni accendit.

Res intellegere antequam fiant — sed neque magus sum neque vir sanctus neque thaumaturgus.

Prope tamen eos qui patiuntur — postquam et matrem et patrem morbo Alzheimer amisi, et rogavi: sed quis est hic? Eum non novi.

III. Epilogus

Clinica aedificium est.

Communitas curae aliquid amplius est.

Est cotidianus occursus inter homines qui patiuntur, homines qui comitantur, homines qui curant, et homines qui elegerunt onus suscipere locum aedificandi ubi spes in rationem, studium et facultatem converti possit.

Hae paginae non de aedificio narrant.

De hominibus narrant qui per id transeunt.

Cotidie.

IV. Pagina Auctoris

Hoc opus non est mandatum.

Non est venditum.

Non est factum quaestus causa.

Scriptum est ut testimonium perhiberet de pretio restitutionis, de dignitate humana et de necessitudine inter homines.

Sola merces quae petitur est dollarium symbolicum — non ut pretium operis, sed ut testimonium communis studii erga culturam curae, spei et officii.

Ferdinando